

Sygnatura akt II Ca 2003/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Zgud (sprawozdawca)
Sędziowie:	SO Katarzyna Biernat-Jarek SO Anna Nowak

Protokolant: protokolant sądowy M. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej K.

przeciwko S. Ł. (1), N. Ł. i S. Ł. (2)

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie

z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygnatura akt I C 174/14/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. utrzymuje w mocy punkt I wyroku zaocznego z dnia 11 sierpnia 2015 roku, uchylając punkt II w stosunku do S. Ł. (1), N. Ł. i S. Ł. (2) ustalając, że tym pozwany przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego z zasobu Gminy Miejskiej K. i wstrzymuje wykonanie punktu I do czasu złożenia oferty najmu lokalu socjalnego;

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie na rzecz adwokata W. K. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej S. Ł. (1) z urzędu.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. koszty postępowania odwoławczego wzajemnie znosi;

4. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie na rzecz adwokata W. K. kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 20/100) brutto tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanej S. Ł. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Katarzyna Biernat – Jarek SSO Zbigniew Zgud SSO Anna Nowak

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2017 r.

Gmina Miejska K. wniosła o nakazanie pozwanym A. Ł., E. Ł., S. Ł. (1), S. Ł. (2), N. Ł., D. Ł. i B. S. opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w K. i wydania go stronie powodowej w stanie wolnym, a także zasądzenia od pozwanych na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa wywodziła, iż pozwane A. Ł. i S. Ł. (1) były najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w K. na podstawie umowy najmu pomieszczenia tymczasowego z dnia 18 września 2009 r. Przedmiotowa umowa najmu zawarta została na czas oznaczony 1 roku i wiązała strony do dnia 17 września 2010 r., zatem od tej daty pozwane zajmują sporny lokal bez tytułu prawnego. Wskazała, że z uwagi utratę tytułu prawnego do zajmowania lokalu po ww. dacie strona powodowa wezwała ich do wydania przedmiotowego lokalu, jednak pozwani nie opuścili go dobrowolnie i nie wydali go stronie powodowej.

Postanowienie z dnia 1 października 2014 r. tut. Sąd umorzył postępowanie w stosunku do A. Ł., E. Ł. i B. S..

Wyrokiem zaocznym z dnia 11 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie nakazał pozwanym S. Ł. (1), N. Ł., S. Ł. (2) i D. Ł. aby opuścili, opróżnili i wydali w posiadania powodowej gminie lokalu mieszkalny położony w K. przy ul. (...) orzekł, że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, zasądził od pozwanych na rzecz powoda koszty procesu oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwana S. Ł. (1) w skutecznie wniesionym w imieniu własnym oraz małoletnich N. Ł. i S. Ł. (2) sprzeciwie od wyroku zaocznego wniosła o uchylenie orzeczenia i oddalenie powództwa, ewentualnie przyznanie pozwanym prawa do lokalu socjalnego. Podniosła, że pozwani uważają, że mają prawo do zamieszkiwania w zajmowanym lokalu. Wskazała też, że jest samotną matką wychowującą dwójkę małoletnich dzieci i nie jest w stanie bez uszczerbku koniecznego utrzymania wynajmując sobie i rodzinie lokalu na wolnym rynku, co uzasadnia przyznanie pozwanym prawa do lokalu socjalnego.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 roku, wydanym w sprawie I C 174/14/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie w punkcie 1. w całości utrzymał w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie z dnia 11 sierpnia 2015 roku sygn. I C 174/14/K; w punkcie 2. przyznał koszty pełnomocnikowi z urzędu – adw. W. K. kwotę 147,60 zł.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego zapadł w oparciu o następujące ustalenia oraz rozważania prawne:

Za bezsporne Sąd Rejonowy przyjął, iż A. Ł. i S. Ł. (1) były najemcami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w K. na podstawie umowy najmu pomieszczenia tymczasowego zawartej w dniu 18 września 2009 r. na okres jednego roku. Umowa wygasła z upływem terminu, na jaki została zawarta. Między stronami nie doszło do zawarcia kolejnej umowy. Pozwani zalegali z opłatami z tytułu czynszu najmu oraz opłat za bezumowne korzystanie z lokalu, które na dzień 10 lipca 2012 r. wynosiły 18 649,69 zł, a później ich wysokość jeszcze wzrosła. Sąd I instancji oddalił jednocześnie wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze strony pozwanej S. Ł. (1) wobec jej nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie, a także z uwagi na fakt, że okoliczności, na jakie miałyby zeznawać pozwana (sytuacja rodzinna i majątkowa pozwanych oraz jej brak zawinięcia w powstaniu zaległości czynszowych) były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w myśl przepisu art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie nie pogorszonym. Z uwagi na okoliczność, iż umowa najmu lokalu mieszkalnego – pomieszczenia tymczasowego była zawarta na czas określony – 1 rok i wiązała strony do dnia 17 września 2010 r., stosunek zobowiązaniowy wygasł. Pozwanym nie przysługiwało skuteczne względem strony powodowej uprawnienie do władania omawianym lokalem. Pozwani poza gołosłownym twierdzeniem, że mają prawo do zajmowania lokalu, nie podali nawet, z czego prawo to miałyby się wywodzić. W ocenie Sądu stosunek najmu nie mógł nawiązać się także przez czynności dorozumiane, gdyż pozwane musiałyby wykazać, że zachowywały się wobec strony powodowej jak najemcy. Sąd zaznaczył, iż z uprawnieniem najemcy do zajmowania lokalu będącego przedmiotem najmu wiąże się immanentnie z nim związany obowiązek zapłaty wynajmującemu czynszu. Tymczasem pozwani po ustaniu umowy najmu byli zobowiązani do zapłaty na rzecz strony powodowej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z lokalu, którego zresztą nie opłacali, zatem względem spornego lokalu nie zachowywali się ja najemcy, co pozwoliłoby na przyjęcie, że najem nawiązał się w drodze czynności konkludentnych.

Sąd Rejonowy doszedł do przekonania również, że orzeczenie o braku uprawnienia pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego znajdowało umocowanie w treści obowiązujących przepisów, strona powodowa domagała się opróżnienia i opuszczenia przez pozwanych lokalu mieszkalnego, który zgodnie z umową z dnia 18 września 2009 r. posiadał status pomieszczenia tymczasowego.

Stosownie do treści art. 25e ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 r. (Dz. U z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.) do najmu tymczasowych pomieszczeń stosuje się odpowiednio przepisy art. 4, art. 10 ust. 1–3, art. 11 ust. 2 pkt 1–3, art. 13, art. 18, art. 20 ust. 2a i 2b, art. 21, art. 23 ust. 3 i 4 oraz art. 25. Zgodnie z ww. przepisem do najmu tymczasowych pomieszczeń nie ma zastosowania przepis art. 14 cyt. ustawy, a w szczególności art. 14 ust. 4. W ocenie Sądu Rejonowego brak było podstaw do przyznania pozwanym uprawnienia do lokalu socjalnego, za czym przemawiała również wykładnia celowościowa przepisu art. 25 e. Zdaniem Sądu I instancji bez znaczenia były okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej i majątkowej oraz brak zawinienia w powstaniu zadłużenia, skoro osobom eksmitowanym z pomieszczenia tymczasowego lokal socjalny nie przysługuje, a ustanie stosunku najmu nastąpiło na skutek upływu terminu, na jaki umowa została zawarta.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani, zaskarżając go w części tj. odnośnie punktu 1, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uchylenie wyroku zaoczego i oddalenie powództwa. W żądaniu ewentualnym wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie pozwanym prawa do lokalu socjalnego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu pozwani wskazali, iż posiadają prawo do zamieszkiwania w spornym lokalu. Zwrócili również uwagę, iż nie mają także dokąd się wyprowadzić. Nadto pozwana S. Ł. (1) jest samotną matką wychowującą dwójkę małoletnich dzieci i nie jest w stanie bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i swojej rodziny wynająć inny lokal mieszkalny na wolnym rynku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stan faktyczny sprawy jaki został ustalony przez Sąd Rejonowy nie był kwestionowany w apelacji. Nie budzi on także wątpliwości Sądu Okręgowego i w związku z tym Sąd Okręgowy przyjmuje go za własny.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma zagadnienie, czy w stosunku do apelujących pozwanych rzeczywiście znajdzie zastosowanie art. 25e ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego z dnia 21 czerwca 2001 r. (Dz. U z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.). Trzeba zwrócić uwagę, że umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w K. została zawarta 18 września 2009 r. na okres jednego roku, a zatem w czasie, kiedy nie obowiązywał jeszcze przywołany przez Sąd Rejonowy art. 25e ustawy o ochronie praw lokatorów. Przepisy art. 25a do 25e zostały wprowadzone dopiero Ustawą z dnia 31 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 224, poz. 1342). W chwili zawarcia i

wygaśnięcia wskazanej umowy obowiązujące przepisy nie regulowały w ogóle kwestii udostępniania pomieszczeń czy też lokali tymczasowych. Pojęcie pomieszczenia tymczasowego użyte wówczas było w art. 1046 k.p.c. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 listopada 2010 r. do sygn. K 19/06 stwierdził między innymi, że art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w ówczesnym brzmieniu był niezgodny z art. 2 i wynikającą z niego zasadą prawidłowej legislacji oraz z art. 45 ust. 1 oraz z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał Konstytucyjny rozpoznając sprawę, uwzględnił Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.; dalej: Konwencja) oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: (...)). Kwestii będącej przedmiotem rozstrzygnięcia dotyczyły wyroki z 24 maja 2007 r. w sprawie nr 32718/02 T. przeciwko Rosji, z 9 października 2007 r. w sprawie nr 7205/02 S. przeciwko Słowacji oraz z 15 stycznia 2009 r. w sprawie nr 28261/06 Ć. przeciwko Chorwacji. We wskazanych orzeczeniach (...) stwierdził, że eksmisja bez wskazania lokalu, do którego ma nastąpić przekwaterowanie (ang. adequate alternative housing lub adequate replacing housing), narusza art. 8 Konwencji, który gwarantuje prawo do ochrony życia prywatnego i rodzinnego oraz poszanowania mieszkania. Wskazane normy konstytucyjne i normy prawa międzynarodowego, zdaniem Trybunału wymagają, aby podmiotom znajdującym się w szczególnej sytuacji osobistej, rodzinnej lub materialnej, wobec których orzeczono nakaz eksmisji, udzielono przynajmniej minimalnych gwarancji służących zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych. Aby zrealizować powyższy cel, w ustawach przewiduje się zapewnienie osobom eksmitowanym lokali lub pomieszczeń o zróżnicowanym standardzie, do których ma nastąpić przekwaterowanie, a mianowicie: lokali socjalnych, lokali zamiennych, pomieszczeń tymczasowych (będących przedmiotem niniejszego wyroku), w przypadku zaś środka zapobiegawczego, jakim jest nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego przez oskarżonego wspólnie z pokrzywdzonym, także placówek zapewniających miejsca noclegowe. Trybunał wskazał, że problemem, przed którym stoi ustawodawca oraz organy stosujące prawo, jest z jednej strony zapewnienie wykonania normy zakazującej eksmisję bez wskazania lokalu lub pomieszczenia, do którego może ona nastąpić, z drugiej zaś zapewnienie wykonywania orzeczeń sądowych nakazujących eksmisję z lokalu mieszkalnego, z uwzględnieniem praw i interesów innych osób, a także interesu publicznego. Uznając, że przepis art. 1046 § 4 k.p.c. w ówczesnym brzmieniu narusza zasady prawidłowej legislacji Trybunał Konstytucyjny wskazał na lakoniczne określenie roli gminy i stwierdził, że w obowiązującym ówczesnie porządku prawnym nie można było znaleźć żadnych dalszych elementów wyznaczających pozycję gminy w omawianej kwestii. Trybunał wskazał, że stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) zaspokajanie zbiorowych potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy. Wśród tych zadań ustawodawca wymienił gospodarowanie nieruchomościami (pkt 1) i gminne budownictwo mieszkaniowe (pkt 7). W tym zakresie nie mieści się wskazywanie pomieszczeń tymczasowych przez gminy. Z kolei na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów ustawodawca przypisał gminom obowiązek planowania i realizacji działań zmierzających w kierunku tworzenia warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej. Uszczegółowieniem wskazanej normy jest art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, zgodnie z którym gmina, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w tej ustawie, zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach. Przepisy te nie mogły być, zdaniem Trybunału, uznane za podstawy prawne obowiązków gminy wskazywania pomieszczeń tymczasowych. Dalej Trybunał wskazał na brak precyzji samego pojęcia „pomieszczenie tymczasowe” stwierdzając, że obowiązujące przepisy pozwalają na uznanie, że ten sam lokal może spełniać zarówno wymagania określone dla lokali socjalnych, jak i pomieszczeń tymczasowych. W odniesieniu do pomieszczeń tymczasowych wskazywanych przez gminy dalsze wątpliwości wynikają z tego, że brzmienie art. 1046 § 4 KPC mogłoby wskazywać na to, że umowa, na podstawie której udostępniane jest tymczasowe pomieszczenie, powinna być zawierana na czas oznaczony. Z kolei z art. 20 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów wynika, że z wyjątkiem lokali socjalnych oraz lokali wynajmowanych na czas trwania stosunku pracy lokale stanowiące mieszkaniowy zasób gminy mogą być wynajmowane tylko na czas nieoznaczony. W postanowieniu sygnalizacyjnym o sygn. S 2/08 Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że możliwe jest udostępnienie takiego pomieszczenia na czas oznaczony spoza zasobu mieszkaniowego gminy (art. 4 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów), jednak „działanie takie mogłoby być nieracjonalne z punktu widzenia gospodarki gminy”. Powyższe wątpliwości, podzielane także przez Sąd Okręgowy, muszą prowadzić do wniosku, że obowiązujące w latach 2009-2010 przepisy nie regulowały charakteru prawnego pomieszczeń tymczasowych i nie dawały podstaw gminom do zawierania umów dotyczących zajmowania pomieszczeń

tymczasowych innych niż te, które przewidziane były ustawą o ochronie praw lokatorów. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że wiążąca strony umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w K. z dnia 18 września 2009 r. była umową najmu pomieszczenia tymczasowego w rozumieniu dzisiaj obowiązujących przepisów. Nie ma podstaw do takiego przyjęcia tym bardziej, że w treści przedmiotowej umowy wprost wskazano, że zostaje ona zawarta na podstawie przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów. Tymczasem, jak wskazano powyżej, przepisy tejsze ustawy nie przewidywały wówczas możliwości zawierania przez gminy umów najmu pomieszczeń tymczasowych. Umowę określono jako umowę najmu. Obowiązujący wówczas stan prawny jednoznacznie nakazywał uznawanie za lokatora najemcę lokalu lub osobę używającą lokal na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności (art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie praw lokatorów). Umowa z dnia 18 września 2009 roku była umową najmu. Artykuł 14 tejsze ustawy dotyczący lokali socjalnych stosowało się do każdego lokatora, ze względu na brak w 2010 roku przepisów art. 25a do 25e ograniczających podmiotowo uprawnienia do lokali socjalnych. W konsekwencji pozwana S. Ł. (1) byłaby w 2010 roku uprawniona do otrzymania lokalu socjalnego przy spełnieniu ustawowych wymogów. W razie orzekania wówczas o eksmisji sąd byłby zobowiązany do zbadania, czy zachodzą w jej przypadku przesłanki do przyznania lokalu socjalnego. Zastosowanie w tym przypadku art. 25e wprowadzonego w 2011 roku stanowiłoby pogorszenie pozycji prawnej pozwanej i miało charakter negatywnego działania prawa wstecz, co jest sprzeczne z konstytucyjną zasadą państwa prawnego. Jeszcze wyraźniej widoczne jest to w przypadku małoletnich pozwanych, którzy nie byli w ogóle objęci pierwszym wyrokiem eksmisyjnym z lokalu na osiedlu (...), a zostali wskazani jako uprawnieni do zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...). Nie sposób przyjąć aby małoletni pozwani nie mogli skorzystać z dobrodziejstwa lokalu socjalnego z mocy art. 25e ustawy o ochronie praw lokatorów, skoro nie byli nigdy objęci żadnym wcześniejszym wyrokiem eksmisyjnym. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do badania z urzędu uprawnień do lokalu socjalnego (art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów). Stąd też Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe o przesłuchanie pozwanej S. Ł. (1) i na podstawie jej zeznań (uznanych w całości za wiarygodne) ustalił dodatkowo, że:

Pozwana utrzymuje się jedynie z dochodu z umowy o pracę w wysokości 730 zł netto. Otrzymuje także świadczenie w kwocie po 500 zł na każde z małoletnich pozwanych oraz 630 zł dodatku dla samotnej matki i zasiłku rodzinnego. Jednocześnie pozwana spłaca zadłużenie z tytułu zajmowania lokalu na os. (...) w postępowaniu egzekucyjnym. Nie reguluje bieżących zobowiązań wobec powodowej Gminy z tytułu zajmowania spornego lokalu. Nie starała się o przyznanie lokalu socjalnego. Wysokość jej zadłużenia wynosi obecnie około 100.000 zł. Inni zobowiązani z tego samego tytułu nie dokonują żadnych wpłat. Pozwana nie posiada żadnego innego majątku ani nie ma możliwości zamieszkania gdzie indziej. Jej matka zamieszkuje w dwupokojowym lokalu gminnym z dwójką młodszego rodzeństwa pozwanej.

Dodatkowo w oparciu o akta I C 961/03/N Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana S. Ł. (1) (wówczas małoletnia) była zobowiązana do opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego w K. ul. (...) bez uprawnień do lokalu socjalnego. Wyrokiem tym nie byli objęci małoletni pozwani N. Ł. i S. Ł. (2). Z umowy najmu (k. 4) wynika, że pozwane te urodziły się odpowiednio w 2009 i 2004 roku.

W takiej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że apelujący ze względu na niski dochód oraz to, że dwójka z pozwanych jest małoletnia, uznał że zachodzą pozwani posiadają uprawnienia do lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust. 4 pkt 2 i 6 ustawy o ochronie praw lokatorów. Pozwani znajdują się w takiej sytuacji finansowej, iż nie są w stanie bez pomocy wspólnoty gminnej zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych. Jest to przy tym stan trwały. Z tych względów Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok orzekając o takim uprawnieniu i wstrzymując wykonanie eksmisji do czasu złożenia oferty najmu lokalu socjalnego zgodnie z art. 14 ust. 6 cyt. ustawy. W tej części zaskarżony wyrok podlegał zmianie na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. Nie ma przy tym podstaw do oddalenia powództwa. Sąd Okręgowy podziela pogląd prawny Sądu Rejonowego, iż pozwani nie wykazali aby posiadali obecnie jakikolwiek tytuł do zajmowania przedmiotowego lokalu. W tej części apelacja podlegała oddaleniu na zasadzie art. 385 k.p.c.

Częściowe uwzględnienie apelacji przemawia za wzajemnym zniesieniem kosztów postępowania odwoławczego na zasadzie art. 100 k.p.c. Pozwani wygrali bowiem sprawę w instancji w zakresie lokalu socjalnego ale ulegli w zakresie samego żądania eksmisji.

Wobec powyższego zachodzą podstawy do przyznania pełnomocnikowi pozwanej z urzędu wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

SSO Katarzyna Biernat-Jarek SSO Zbigniew Zgud SSO Anna Nowak